

JUMALAN SANAN KYLVÖ
Jh 4:31-38
(Sexagesima II vk)
Mikkeli
(27.02.2011)

JOHDANTO

- a. Tämän sunnuntain evankeliumi on ehkä enemmän puhetta meille pastoreille kuin seurakunnalle. Senpä tähden saarnani onkin poikkeuksellisen minäkeskeinen.
- b. Muutama viikko sitten saarnasin Kuopiossa, Joensuussa ja Kiteellä Jeesuksen keskustelusta samarialaisen naisen kanssa Jaakobin kaivolla (Jh 4:5-26). Tämän päivän teksti – tuo äsken kuultu – jatkaa siitä, mihin tuolloin jäin (Jh 4: 31-38).
- c. Tekstissämme Jeesus puhuu kolmesta asiasta: siemenen kylvämisestä, viljan kypsymisestä ja sadon korjuusta. Näihin kolmeen asiaan nyt paneudumme.

1. SANAN KYLVÄMINEN (Jh 4:31-34)

1.1. Ensin siis sanan kylvämisestä. Tekstimme edellä jakeissa, joista Itä-Suomessa saarnasin, Jeesus paljasti samarialaiselle naiselle suoraan, että hän on Vanhan testamentin lupaama Messias.

Mahdollisesti samarialaiset, toisin kuin juutalaiset, eivät liittäneet messiaan odotukseen niinkään yhteiskunnallis-valtiollisia toiveita, vaan käsittivät asian puhtaasti uskonnollisesti. Samariassa ei asunut juutalaisia eikä niin ollen myöskään fariseuksia eikä kirjanoppineita. Sen tähden Jeesuksen ei tarvinnut täällä salata messiaanisuuttaan.

Samarialainen nainen oli mennyt Jeesuksen puheitten tähden ihmetyksestä **suunniltaan**, koska hän unohti vesiastiansa kaivolle, riensi kaupunkiin ja ilmoitti kaikille vastaan tuleville, että hän tapasi kaivolla miehen, joka sanoi hänelle kaiken, mitä hän on tehnyt. Eihän hän liene vain Kristus eli Messias?

Samarialaiselle naiselle kävi samoin kuin minulle ensimmäisenä adventtina vuonna 1966 Kolmen ristin kirkossa Imatralla. Kun Kristus ilmestyi adventtivesperin aikana taakseni saarnatuoliin, minä ja moni muukin meni suunniltaan. Minä juoksin kesken vesperin parin kilometrin matkan ns. Karjalan pikatietä kotiini kertomaan, mitä kirkossa oli tapahtunut. Seuraavana aamuna minun piti lähteä Tainionkoskelle seurakunnan virastoon töihin, menin autotalliin, mutta talli oli tyhjä. Tulin sisälle ja ilmoitin vaimolleni, että automme on yön aikana varastettu. Hetken pohdinnan jälkeen vaimoni kysyi: ”Miten sinä eilisiltana sinne Kolmen ristin kirkolle menit?” Niin, olin mennyt sinne autolla, mutta olin näkemästani ja kokemastani niin suunniltani, että unohdin auton kirkolle ja juoksin

melkoisessa viimassa ja tuiskussa ulsteri päällä kirkolta kotiin toistellen lauseita: ”Kiitos, Jeesus, nyt tiedän, että sinä elät. Jeesus, älä anna kunniaasi ihmiselle. Kiitos, että et sinä annakaan.” Sen jälkeen moneen kuukauteen minullakaan ei ollut mainittavia vaikeuksia Kristuksesta kertomisessa.

- 1.2. Kun opetuslapset palasivat kaupungista ruokaostoksilta, samalla samarialainen nainen lähti juoksemaan kaupunkiin. Opetuslapset valmistautuivat aterioimaan ja kehottivat Jeesustakin syömään. Mutta Jeesus sanoi heille: ”Minulla on syötävänä ruokaa, josta te ette tiedä.”

Mahdollisuus yhden ihmisen hengelliseen auttamiseen ravitsi janoisen ja nälkäisen Jeesuksen siinä määrin, että opetuslapset arvelivat jonkun tuoneen Jeesukselle syötävää sillä aikaa, kun he olivat ruokaostoksilla kaupungilla. Mutta ei Jeesukselle ollut kukaan ruokaa tuonut, sillä hän selitti heille: ”Minun ruokani on se, että minä teen lähettäjäni tahdon ja täytän hänen tekonsa.”

Mikä oli lopputulos? Luulenpa, että opetuslapset käsittivät Jeesuksen puhetta ”totisesta ruoasta” / ”elämän leivästä” (6. luvussa) yhtä vähän kuin samarialainen nainen hänen puhettaan ”elävästä vedestä”.

Raamatun mukaan meillä tulisi olla ”sama mieli kuin Kristuksella Jeesuksella oli” (Fl 2:5), sama halu kertoa sanomaa hänestä ja hänen sovitusteostaan ihmisille, sillä onhan sanoman viemisessä Kristuksesta ja sen vastaanottamisessa kysymys ihmisten pelastumisesta iankaikkiseen elämään. Tiedostamme, että itsessämme meissä ei tätä halua ole. Mutta jos saamme kohdata Kristuksen niin kuin samarialainen nainen hänet kohtasi, meistä voi tulla ”elävän veden lähteitä” joista Kristus-sanoma kumpuaa kuin samarialaisesta naisesta.

Kerrotaan jostakin miehestä, joka oli tullut uskoon ja halusi kertoa Kristuksesta ja pelastuksesta muille ihmisille. Vähitellen Kristuksesta kertominen tuli kuitenkin vaikeammaksi ja vaikeammaksi. Hän päätti mennä ongelmansa kanssa pastorin juttusille. Kun pastori näki miehen ahdistuksen, hän julisti miehelle synninpäästön ja sanoi, ettei hänen tarvitse kertoa uskostaan kenellekään mitään. Mies riemastui tästä niin, että sanoi heti ensimmäiselle vastaan tulijalle, että hän on tullut uskoon, eikä hänen tarvitse kertoa siitä kenellekään mitään.

- 1.3. Mainitun miehen kamppailu on monelle kristitylle omakohtaisesti tuttu asia, usein myös minulle. Meidän on hyvä muistaa, että Kristuksesta kertomiseen on monia keinoja. Kerronpa pari esimerkkiä: Automatkoilla pidän tavallisesti hyviä hengellisiä lehtiä mukana. Perheen kanssa saavuimme kesälomamatkalla vuosia sitten Kilpisjärvellä Norjan rajalla tulliin. Tullimies kysyi ensimmäisenä ajokorttia. Samalla kun vaimoni alkoi etsiä ajokorttiani auton hansikaskotelosta, ojensin ikkunasta tullivirkailijalle Uusi Tie -lehden ja sanoin, että aloitetaan nyt vaikka tästä, sillä aikaa kun vaimoni etsii ajokorttini. Tullivirkailija vilkaisi lehteä ja sanoi: ”Kiitos, tämä riittääkin. Turvallista matkaa.” Hengellisen lehden antaminen herätti tullivirkailijassa luottamuksen meihin.

Paluumatkalla lähestyessämme Jyväskylää vaimoni otti ajokorttini hansikaskotelosta, luki sitä ja totesi, että ajokorttini oli mennyt jo vuosi sitten vanhaksi. Jyväskylässä menin nimismiehen kansliaan, kerroin nimismiehelle tilanteen ja kysyin neuvoa matkan jatkamiseen kotiin Helsinkiin. Hän kirjoitti lyhyen selonteon tapahtuneesta, joka saattaisi auttaa ratsiin joutuessamme, jos poliisi niin haluaisi.

Syystä, että ajokorttini vanhenemisesta oli kulunut jo niin pitkä aika, jouduin Helsingissä uudelleen insisajokeeseen. Koska Kristuksesta kertominen ihmisille oli tuntunut monesti vaikealta, olin ripustanut auton perustuspeiliin keltaisen fosforoidun ristin, joka näkyi erityisesti pimeällä ajettaessa. Koko insisajon ajan katsastusinsinööri puhui kyseisestä rististä, tosin jollakin tavalla vaivautuneena. Hänen mielestään risti saattoi häiritä liikennettä. Kerroin hänelle, että olen pastori, mutta olen hidas kertomaan ihmisille pelastuksen sanomasta. Siksi olen ripustanut ristin tuohon peiliin kertomaan sekä itselleni että muille Kristuksesta, johon uskomalla saamme syntimme anteeksi ja pelastumme iankaikkiseen elämään. Kun ajokoe päättyi, viimeisiksi sanoikseen insinööri sanoi kyyneleet silmissään: ”Antakaa sen ristin olla siinä peilissä.” – Ystävät hyvät, Kristuksesta voi kertoa monella muullakin tavalla kuin puhumalla.

Olet varmaan nähnyt jonkun auton perässä pelkistetyn kalan kuvan. Monet uskovat käyttävät kalan kuvaa autossaan kahdestakin syystä: Ensiksi, kalan kuva kertoo uskovalle perässä ajajalle, että edellä kulkeva auto on uskovainen kuin Henrik Renqvistin hevonen, joka oli oppinut pysähtymään automaattisesti jokaisen vastaantulijan kohdalla, koska Renqvist puhutteli jokaista vastaantulijaa ja tarjosi hengellistä luettavaa. Toiseksi, epäuskoisessa kalan kuva herättää kysymyksen kuvan merkityksestä, kun ulkoiselta olemukseltaan auto ei välttämättä näytä kalakauppiaan autolta.

Me uskovat tiedämme, että alkuseurakunta käytti vainojen aikana talon ovesa tai seinässä kalan kuvaa ilmaisemaan toisille kristityille, että tässä talossa asuu Kristuksen seuraajia. Nimittäin sanan ’kala’ (kreikaksi *ikthys*) kirjaimet ovat samat kuin alkukirjaimet kreikkalaisista sanoista ”Jeesus Kristus Jumalan Poika Vapahtaja” (Iesus Khristos Theou Hyios Soter).

2. VILJAN KYPSYMINEN (Jh 4:35-37)

Tulemme saarnan toiseen kohtaan, kysymykseen viljan kypsymisestä. Tekstimme jatkuu: ”*Te sanotte: 'Neljä kuukautta kylvöstä korjuuseen.'* Minä sanon: **Katsokaa tuonne!** Vainio on jo vaalennut, vilja on kypsä korjattavaksi. Sadonkorjaaja saa palkkansa **jo nyt**, hän kokoaa satoa iankaikkiseen elämään, ja kylväjä saa iloita yhdessä korjaajan kanssa. Tässä pitää paikkansa sanonta: ”*Toinen kylvää, toinen korjaa.*” (4:35-37.)

- 2.1. Viljan kypsyminen noilla seuduilla tapahtui huhtikuussa tai toukokuun alussa. Nyt oli meneillään joulukuu tai korkeintaan tammikuun alku. Opetuslapset katselivat ehkä parin

viikon vanhaa vihreyttä pellolla ja ajattelivat: ”vielä neljä kuukautta; sitten alkaa viljan korjuu.”

- 2.2. Jo kirkkoisä Krysostomus selitti, että tekstissämme Jeesus lausui julki opetuslastensa ajatukset, kun näki samarialaisten lähestyvän joukolla heitä Jaakobin kaivolle. Opetuslapset ajattelivat viljan kylvämistä ja sen kypsymistä. Jeesus sen sijaan puhui hengellisestä kylvämisestä ja sadon kypsymisestä. Tavallisesti siemenen kylvöstä viljan korjuuseen kuluu neljä kuuta, mutta tällä kertaa vilja kypsyi samana päivänä kuin siemen oli kylvetty. ”Katsokaa tuonne!”, sanoi Jeesus opetuslapsilleen Sykarin kaupungin asukkaiden rientäessä heitä kohden. ”Vainio on jo vaalennut.” Sieltä he tulevat.
- 2.3. Tässä tapauksessa sanan kylvänyt Jeesus sai iloita yhdessä sadon korjaajien eli opetuslasten kanssa, sillä ilmeisesti Jeesus kutsui opetuslapset avukseen keskustelemaan samarialaisten kanssa Jumalan valtakunnasta, vaikeivät nämä vielä kovin paljon itsekkään siitä ymmärtäneet. Myöhemmin samassa Johanneksen 4. luvussa kerrotaan, että samarialaiset pyysivät Jeesusta viipymään heidän luonaan, ja että hän viipyi Sykarissa kaksi päivää ja monet Sykarin asukkaista tulivat uskoviksi.
- 2.4. Suomessakin koetut herätyksen ajat kahdella edellisellä vuosisadalla ovat olleet kypsän viljan aikaa. Ainakin jotkut meistä ovat olleet sellaisissa mukana. Herätyksen ajoilta ovat lähtöisin meidän kirkkomme hengelliset liikkeet: rukoilevaisuus, herännäisyys, evankelisuus, lestadiolaisuus ja ns. viidesläisyys.

Yksi pieni esimerkki 1960-luvulta viidesläisen nuorisoherätyksen keskeltä, joka kosketti myös Imatraa, jossa olin tuolloin pappina. Herätyksen ajat ovat samalla henkien taistelua. Järjestimme Tainionkosken yhteiskoululla ns. teiniaktion. Pidin opetusta Raamatun arvovallasta. Vinopermantoinen kookas kemian luokka oli täynnä nuoria. Luokan perillä istui ryhmä Lappeenrannasta tulleita Teknillisen korkeakoulun vasemmistoradikaaleja. He häiritsivät asiattomilla välihuudoillaan opetustani siinä määrin, että jouduin keskeyttämään puheeni. Samassa hiljakkoin uskoon tullut saman koulun nuori kielten opettaja (Maisteri Inkeri Lappalainen) nousi seisomaan ja aloitti laulaa Lutherin taisteluvirttä ”Jumala ompe linnamme”. Uskovat nuoret yhtyivät virteen ja lauloivat niin voimakkaasti kuin ääntä lähti.

Lauloimme toista säkeistöä: ”*On turha oma voimamme vääryyden valtaa vastaan. Me turman vallat voitamme Herrassa ainoastaan. Hän, Kristus, kuningas, on voitonruhtinas, työ joukot helvetin, ne tallaa jalkoihin ja voiton meille saattaa.*” Lappeenrannasta tulleet pilkkaajat alkoivat itkeä ja parkua, ikään kuin joku olisi pieksänyt heitä. Samassa he ryntäsivät ulos luokasta sellaisella ryminällä, että luulin heidän vievän ovenpieletkin mennessään. – Miksi he pakenivat, vaikei kukaan ajanut heitä takaa. He pakenivat siksi, että Jumalan Henki löi heitä.

3. SADON KORJAAMINEN (Jh 4:38)

Tulemme saarnan kolmanteen kohtaan, kysymykseen sadon korjaamisesta. Tekstimme viimeinen jae kuuluu: ”*Minä olen lähettänyt teidät korjaamaan satoa, josta ette ole nähneet vaivaa. Toiset ovat tehneet työn, mutta te pääsette korjaamaan heidän vaivannäkönsä hedelmät.*”(Jh 4:38.)

- 3.1. Jeesuksen sana ”**sadon korjaamisesta**” tuo mieleeni savolaisen ja pohjalaisen miehen välisen keskustelun junassa. Savolainen kysyi pohjalaiselta, että ”no onkos teillä päin jo heinät tehty?”, johon pohjalainen vastasi: Ei ole, eikä meillä päin tehdä heiniä lainkaan. Meillä Luoja tekee heinät ja me vaan korjataan ne.” Tähän savolaismies: ”Meillä Savossa taas ei oo tapana Luojan töitä korjailla.”
- 3.2. Sitten takaisin tekstiimme! Jumalan elopelloilla toinen on kylväjä ja toinen on sadon korjaaja. Johannes Kastaja kävi Jeesuksen edellä, tekstissämme Sykarin naisen todistus kävi sykarilaisten uskoon tulemisen edellä ja Filippoksen saarna suuren, koko Samariaa koskevan, herätyksen edellä (Apt. 8:5-8). Me emme kannu perintönä vain edeltävien sukupolvien syntejä vaan myös heidän Sanan kylvönsä ja rukoustensa siunausta.
- 3.3. Saarnasin helluntaina joskus 1960-luvun lopulla Toijalan kirkossa. Jumalanpalveluksen jälkeen kirkkomaalla tuli luokseni mies, joka kysyi nimeäni ja mistä olen kotoisin. Kun kerroin hänelle olevani Juvan Vuorilahdesta, hän kysyi vielä vanhempieni nimiä. Vastauksen saatuaan hän sanoi olevansa minun äiti leikkitoveri ja nimeltään Otto Tiusanen Anttolan Ylivedeltä.

Sitten hän kertoi äitini isoisästä, Mikko Siiteristä, kuinka tämä vanhuksena ja maatoihin enää kykenemättömänä hoiti lastensa lapsia muitten ollessa työpuuhissa. Mukana oli monesti myös naapurien lapsia, muun muassa hän, Otto Tiusanen. Vanhus oli koonnut suuren pirtin lattialle puoliympyrään lapsille tuoleja, istui sitten itse keskellä ja kertoi heille Jeesuksesta. Lopuksi hän otti lapsia vuorotellen syliinsä, pani käden lapsen pään päälle ja rukoili ja siunasi heitä tähän tapaan: ”Rakas Jeesus, pelasta tämä lapsi taivaaseen, pelasta tämän lapsen lapset ja aina sinne saakka, kunnes sinä Jeesus tulet. – Kiitin Otto Tiusasta hänen kertomastaan ja sanoin, että nyt minä ymmärrän elämäni paljon paremmin.

PÄÄTÖS

1. Lopuksi kokoon edellä sanotun:

Ensiksi, pyrkikäämme kylvämään Jumalan sanan siementä mahdollisimman paljon. Muistakaamme, että puhuminen Kolmiyhteisestä Jumalasta ei ole ainoa sanan kylvämisen muoto.

Ja vaikka tällä haavaa emme maassamme eläkään mitään erityistä herätyksen aikaa, silti on monin paikoin myös vastaanottavaista mieltä ja kypsää viljaa.

Kyllä nytkin on sadonkorjuun aika, erityisesti nuorten keskuudessa.

2. Toiseksi, elämän tarkoitus ei löydy kokoamisesta, ei omistamisesta eikä kuluttamisesta, ei edes hyvistä ihmissuhteista vaan yhden suuren, Jumalan, palveluksessa olemisesta ja iankaikkisen elämän osallisuudesta. Jotta tämän ymmärryksen saisimme ja se meissä vahvistuisi, sitä varten tämäkin jumalanpalvelus / messu on järjestetty. – Kaikkivaltias Jumala teitä Kristuksen tähden pelastuksen armolla siunatkoon!

Amen.